

Dopíše ještě nějaké svoje vzpomínky a vypravování mých rodičů. Co vím o rodině Širců. Teta Anna Novotná rozená Šircová. Zemřela při narození třetího dítěte v roce 1925 a zůstaly dvě osiřelé holčičky, Máňa byla starší, Slávka - nyní Gajdošíková nar. 1923, to jí byly dva roky. Jak jsem již psala Holoveň Česká byla od Moštěnice asi 7 km, ale bohužel v roce 1920 nás rozdělila hranice. My jsme zůstaly v Polsku a Holoveň a Dědová Hora v Rusku. V naší vesnici byli polští vojáci co hlídali hranici a na Dědové Hoře zase ruští vojáci. Můj tatínek došel za velitelem vojáků v naší vesnici a prodávávali možnost aby někdo mohl od Širců se zúčastnit pohřbu tety Anny v Holovni. Velitel slíbil, že se pokusí domluvit s velitelem Ruských vojáků, domluvili se, byla přislíbená možná návštěva Holovně-pohřbu, Polský velitel doporučil, aby tam šly raději ženy. Měla tam jít teta Slávka-Michaličková-rozená Šircová a moje maminka Filomena Šircová, rozená Tlustá. Večer před odchodem do Holovně přišel k Šircům sám velitel místní posádky vojáků a doporučil, aby za hranice nechodily ani ženy, že jim nemůže zajistit bezpečnost a u Rusů je možné vše, že je nemusí pustit zpět a pošlou je na Sibiř. Prý už zemřelé příbuzné nepomůžou, ale obě mají malé děti, které je potřebují.

Strýc Evžen Novotný vdovec se znovu oženil a narodila se jim další holčička. Musel skončit se svoji živností - ševcoval a nastoupil práci do kravína. Zemřel, v roce 1937, to Slávce bylo 14 let. Slávka si myslí, že zemřel na tetanus. Na Volyň se hodně chodilo boso a tatínek měl poraněnou nohu a při své práci v kravíně se mu tam dostal tetanus.

Máňa Novotná se brzy provdala na Dědovou Horu, vzala si Šuvarskýho. Pamatuji se, že po roce 1938 nás zabrali Rusové, zmizela hranice, ale stejně byl takový strach chodit přes hranice. Prvně nás navštívili naše příbuzní Slávka Gajdošíková-roz. Novotná z Holovně, spolu s mým bratrancem Václavem Tlustým z Dědové Hory - první návštěva po dvaceti letech z ciziny. Mohlo se chodit, hranice zmizela, ale stejně prý byla v lidech taková nejistota. Pamatuji se, že přišel k nám manžel Máni Šuvarský a naši mu dali krávu, vedl jí když byla tma, aby to nikdo neviděl, ale náš pejsek Voříšek šel naši kravičku vyprovodit, když došly za vesnici spustil velký štěkot a chytil ho za nohavice a nenechal se odehnat. Šuvarský se musel vrátit k nám a pejska naši museli zavřít. Šuvarský musel narukovat do Ruské armády a šel na frontu, brzy padl v boji, moje sestra Marie mi říkala, že padl u Ostroha t.j. od Dědové Hory asi 15 km. Jeho manželka Máňa zůstala na Dědové Hoře a měla tam obchod s potravinami, bohužel zjistili jí v obchodě manko a Mařenku odvezli za trest na Donbas a víc se neozvala. Možná i psala, ale v Rusku dostat dopis je velká náhoda, víc se těch dopisů někde ztratí.

Slávka Novotná, provdaná Gajdošíková - narodila se 10.02.1924 v Holovni České dostala podobu Širců - černé kudrnaté vlasy, ale modré oči. Když nás zabrali Němci, byla s novou maminkou ve městě Slavuta a tam jí uviděli Němci, okolo ní Jude-Jude a šup strčili jí na nákladní auto. Maminka honem hledala známý z Holovně a uměl ten člověk trochu Německy tak Slávku zachránili, vymohli její propuštění, že není Židovka. Při další návštěvě u nás v Moštěnici nám vypravovala tento příběh tak naši jí dali na krk řetízek s křížkem. U nich se takové věci nedaly koupit - komunismus náboženství neuznával.

Odvoz do Německa jí neminul, musela tam odjed jako spousta dalších mladých lidí - zadarmo pracovat pro Němce. Někde nahoře u Holanských hranic zakotvila Osnabrik. Byla v nějakém táboře a byli oddělené dívky od chlapců a byl mezi nimi jen takový chatrný plot. Mládež se mezi sebou znala a povídali si, opírali se o plot. Někáký voják je špatnou češtinou napomínal, aby ten plot nezbořili. Slávka jim to překládala do Ukrajinštiny. Voják jí navrhl, aby dělala jim tam tlumočnicí. šli společně do kanceláře a cestou jí povídal, že je pozoruje voják ze stanoviště, on nesmí s ní mluvit, on má čepici s kšiltem není mu vidět na pusu, ale ať ona se na něj ne dívá. Poradil jí, že ve válce je důležité přežít a být u jídla. Nejlépe bude když půjde k sedlákovi, tam jídlo bude. Jenže tam byla podmínka, že on bral manželé. Tak řekla nějakému klukovi, aby se prohlásil za manželé a že půjdou k sedlákovi. Dovedli je na vesnici, bylo jich více osob. Dali je spát do chléva, spali několik nocí ve žlabech. Krávy byly venku. Potom si vybudovali vhodné bydlení. Je pravda jídla měli dost, jedli to co rodina sedláka, jen seděli u jiného stolu. Když prý poprvé se naobědvali, tak Slávka vstala posbírala talíře a šla je umýt. Tak jak na to byla zvyklá z domova - už jí tato práce zůstala stále, ta druhá dívka Polské národnosti zase udržovala kamna v čistotě. Nestěžovala si na sedláka, měli syna, který se vrátil z fronty byl invalida, pracoval někde v kanceláři a ten si jí dokonce chtěl vzít za manželku.

Po válce už měli volnost pohybu, tak si tam Slavěnka namluvila Čecha Jaroslava Gajdošíka z Kokor u Přerova, měli i svatbu ještě v květnu v Německu. Její společnice Polka si též namluvila Čecha a přijela s ním na Moravu myslím Štemberk, stále se obě rodiny navštěvovali.

Zažila v Německu velké bombardování, sami byli schováni v krytu, bomba jim zničila dům a doklady. Jejich sedlák byl povolán na úřad a zařídil vydání nových dokladů. Bohužel u naší Slávky došlo k malé změně, oni jí v Německu říkali Sláva a toto jméno má i v dokladech. Když si zadáte stránky Kokor - musíte napsat její jméno Sláva Gajdošíková a je tam o ní psáno i foto je tam.

Sepsala jsem nějaké vzpomínky, co mi Slávka vypravovala. Ještě žije bylo jí 96r. zachvíli už nás pamětníků moc nebude.

Sepsala Soňa Nováková, rozená Šircová, dnešní datum 20.03.2020